

Suzanne Vermeer

HITTEGOLF

Het lichaam van een zeventienjarig meisje wordt gevonden aan de voet
van een klif in de Algarve. Wie is verantwoordelijk voor haar dood?

Over het boek

Het is hartje zomer in de Algarve en een hittegolf houdt de gemoederen van de lokale bevolking en de Nederlanders die er zijn neergestreken, flink bezig. Maar Anoek Huizing en haar Portugese vriendin Cesária zijn, net als hun vrienden, meer geïnteresseerd in de Hollywoodfilm die op dat moment in de regio wordt opgenomen. De knappe Amerikaanse hoofdrolspeler Robert Stevenson en zijn tegenspeelster, de Nederlandse Emma DeWitt, zijn hét onderwerp van gesprek. De mooie zomer wordt echter wreed verstoord door de vondst van een lichaam aan de voet van 'Het einde van de wereld', een klif op het uiterste puntje van de Algarve. Uit de autopsie blijkt dat het om een niet-natuurlijke dood gaat. Inspecteur Gabriela Carvalho krijgt de zaak toegewezen en het duurt niet lang voordat zij een aantal verdachten op het oog heeft. Maar alles komt op zijn kop te staan wanneer een van de verdachten meer blijkt af te weten van een andere, veel oudere zaak: de verdwijning van een meisje, zeven jaar geleden...

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg
Goudkust
Mont Blanc
Costa del Sol
Sneeuwengelen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

Hittegolf

A.W. Bruna Uitgevers

© 2016 Suzanne Vermeer
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© Elisabeth Ansley/Trevillion Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN 978 94 005 0713 5

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

De vrouw lag onder een dun crèmekleurig satijnen laken op het sierlijke metalen bed. De witte rondgebogen staalconstructie aan het hoofd- en voeteneinde was hartvormig. Ze lag op haar buik. Haar rechterhand onder het hoofdkussen, haar linkerbeen wat opgetrokken. Haar zwarte lange haren vielen warrig over haar schouderbladen en een gedeelte van haar mond en wang. Haar ademhaling was rustig, alsof ze in diepe slaap was.

Er kwam een smalle streep kunstlicht door de zandkleurige gordijnen. Waarschijnlijk van een lantaarn voor het raam. Het licht legde de contouren van de kamer bloot. Tegenover het bed stond een barokke kaptafel waarop flesjes parfum en make-up prijkten. In de grote spiegel tekende zich het streepjesbehang van de tegenoverliggende muur af. De schilderijtjes aan de muur hingen een beetje uit het lood, alsof er te enthousiast met een stofdoek langs was gegaan. Op de stoel in de hoek lag een stapeltje keurig opgevouwen kleren. Naast het bed twee haastig uitgeschopte witte pumps.

De vrouw draaide zich op haar rechterzij en mompelde zachtjes in haar slaap. Het was niet meer dan onverstaanbaar gefluister. Haar schouder piepte onder het laken uit en onthulde het kanten bandje van een strak hemdje. Onrustig bewoog ze met haar benen. Iets had haar vredige slaap verstoord. Ze snoof een paar keer hoorbaar en bewoog subtiel met haar neus. Haar lichaam verstrakte en haar oogleden trilden. Toch bleven haar ogen dicht en bleef ze op bed liggen. Een rookpluim kwam onder de deur door en de vrouw kon niet langer doen alsof er

niets aan de hand was. Er was geen twijfel meer mogelijk, ze rook een brandlucht! Razendsnel kwam ze overeind. Ze moest hier weg! Dit was niet goed!

In haar ondergoed rende ze naar de deur en trok hem open. Geschokt keek ze naar de roodoranje vlammen die aan de wanden likten en haar vluchtroute versperden. Ze gilte in de hoop dat iemand haar zou horen. Het snel naderende vuur dreef haar weer terug de kamer in. De rook werd dikker en haar ogen begonnen te tranen. De brandlucht prikkelde haar keel en ze begon ongecontroleerd te hoesten. Op de tast pakte ze een jurkje van de stoel en bond het voor haar mond en neus. Het hield de rooklucht niet tegen, maar het scheelde allicht iets. Ze rukte de gordijnen open en probeerde het raam open te maken. De hendel werkte soepel, maar hoe hard ze ook duwde, het raam bleef gesloten. Hoe kon dat nou?

Het vuur knetterde steeds harder en de warmte begon haar huid te schroeien. Ze had de deur van de kamer weer dicht moeten doen! Waarom had ze dat niet meteen gedaan toen ze het vuur in de gang zag? In paniek rende ze richting de deur, maar het was te laat. Tongen van vuur krulden zich al om de drempel. De huid van haar onderbenen trok strak en begon vreselijk te schrijnen. Ze kon de blaren bijna voelen opkomen. Huilend van de pijn rende ze terug naar het raam en bonkte er uit alle macht met haar vuisten op. 'Help!' Het hielp niet. Ze liep een stukje naar achteren, nam een aanloop en gebruikte de rechterkant van haar lichaam als stormram. Er klonk gekraak, maar ze wist niet of het afkomstig was van het raam of van haar pijnlijke schouder.

Het vuur naderde in rap tempo. Ademen was bijna onmogelijk nu. Ze werd steeds lichter in haar hoofd. 'Help! Help me dan toch!' Haar noodkreet veroorzaakte een nieuwe hoestprikkel die bijna niet te stuiten was. Ze zou hier verdomme toch niet doodgaan? Wanhopig sloeg ze weer met haar vuist tegen het raam. Een scherpe pijn sneed door haar hand en pols toen

de ruit brak. Ze negeerde de pijn en het stromen van het warme vocht dat alleen maar bloed kon zijn. Met twee vuisten ramde ze de rest van het glas uit het kozijn. Angstig keek ze achterom. Het bed waar ze net nog vredig in had liggen slapen stond in lichterlaaie. De muur waar het bed tegenaan stond stortte in. Het zou niet lang meer duren voordat ook het plafond het zou begeven. Er was nauwelijks nog tijd. Zonder na te denken klom ze op het kozijn. Scherpe stukjes glas sneden door haar voetzolen als een mes door boter. Door de adrenaline voelde ze amper nog pijn. Die kwam vast later in volle hevigheid als ze dit zou overleven. Ze keek naar beneden, sloot haar tranende ogen en sprong.

Deel 1
Anoek & Cesária

1

Ik heb me teruggetrokken in een hoek van de grote tuin en zit op een gemetseld stenen muurtje. Mijn benen bungelen en met mijn hakken tik ik om en om tegen de stenen. De roze oleanderhaag achter me bloeit weelderig. Zachtjes raak ik de bloemen aan, streel met mijn vingers over de leerachtige bladeren. Was de oleander niet giftig? De bladeren van de grote palmbomen rond het zwembad ruisen zachtjes in de wind. Het onderste bladerschort is bruin en moet gesnoeid worden.

Het zwembad is nu nog leeg, maar aan het einde van de avond zal het vol met dronken mensen liggen. Zo gaat het altijd op deze feestjes. De tuin waarin ik me bevind, hoort bij de villa van Johan de Leeuw. Hij is een bekende Nederlandse filmproducent die af en toe ook wat 'serietjes' doet voor televisie, zoals hij zelf graag nonchalant mag zeggen. Op dit moment is hij bezig met een Amerikaanse productie, een romantische film met Emma DeWitt in de hoofdrol. Wat een onzin, gewoon Emma de Wit natuurlijk, ze is Nederlandse. Deze film moet haar grote doorbraak worden in de Verenigde Staten. Vanavond is ze de eregast op Johans feestje, samen met haar tegenspeler, Robert Stevenson.

Johan de Leeuw is sinds een paar jaar de beste vriend van mijn vader. Sinds Johans carrière naar grote hoogte is gestegen, loopt mijn vader met hem weg. Ik vind het maar een protserige eikel, maar zijn zoon Mees is oké. Heel erg oké zelfs. Mijn vriendin Cesária heeft vorige zomer iets met hem gehad en vanavond gaan ze elkaar voor het eerst weer zien.

Ik ben benieuwd hoe dat gaat. Cesária is wel over Mees heen, maar of dat andersom ook zo is, vraag ik me af.

De eerste gasten worden over een uurtje verwacht. Allemaal Nederlandse zakenlui die financieel al binnen zijn en net als Johan het grootste deel van hun tijd in Portugal wonen in hun veel te dure villa's. Johan biedt ze graag exclusieve feestjes aan zodat hij kan pronken met zijn succes. Toen mijn vader zijn IT-bedrijf verkocht, kocht hij een villa in de straat van Johan. Vlak bij de golfbaan waar ze regelmatig een potje 'ballen'. Nu horen wij dus ook bij de Nederlandse enclave hier in de Algarve.

Hoe anders is ons leven geworden sinds we geld hebben.

Ik neem een slok van mijn favoriete cocktail, Banana Jaffa: een mix van Kahlúa, cream, cognac, sinaasappelsap en banaan. Gek eigenlijk, je zult geen bananen in mijn fruitschaal vinden, maar als ze ergens in verwerkt zijn, vind ik ze heerlijk. Vroeger bij McDonald's nam ik altijd een milkshake banaan en als ik in de supermarkt een zakje snoep mocht uitkiezen, dan werden het stevast bananenschuimpjes. Dat was in de tijd dat alles nog goed was, toen we nog in een arbeiderswoning in de Utrechtse wijk Ondiep woonden. Opa en oma woonden tegenover ons in dezelfde straat. Daar leerde ik lopen en fietsen aan de hand van mijn vader. Hij hielp me met moeilijke rekensommen op de basisschool (hij was goed met computers en cijfers), bracht me naar zwembles en stond elke zaterdag in alle vroegte te juichen langs de lijn. Ik mag dan een meisje zijn, geef me een voetbal en ik droog je af. Soms nam hij me 's zondags mee in zijn donkerblauwe Opel. Niet te vaak, want benzine was duur. Dan reden we over de Maliebaan, langs de grote statige panden. 'Eens wonen wij ook in zo'n huis, Anoeke, let op mijn woorden.' Dan stak hij zijn hand in de lucht om aan te geven dat hij het echt meende. Diezelfde hand die me vasthield tijdens de vele wandelingen door het Wilhelminapark. Die hand waarmee hij, toen ik in de vroege

puberteit kwam, ook mijn vriendinnen graag te pas en vooral ook te onpas vastpakte. Dat was het moment dat mijn vader, mijn grote held, van zijn voetstuk donderde. Hij is er nooit meer opgeklimmen.

Toen ik elf jaar was en de ruzies al een jaar dagelijks door het huis knalden, was mijn moeder het zat. Ze vertrok en liet mij bij hem achter. Ik was altijd meer een vaderskindje geweest en eindelijk had ze een manier gevonden om me daarvoor te straffen. Na een halfjaar lag er in de bus een verhuiskaart van Tinie (mijn moeder) en Cor, een kettingrokende pummel met een dikke bierpens. Ik ben één keer bij hen langs geweest en toen hield ik het voor gezien. Ik had daar niks te zoeken. Buiten een genetische connectie was er geen enkel raakvlak.

Thuis werd het eenzaam. Ik durfde geen vriendinnen meer mee naar huis te nemen, bang dat mijn vader zijn poten niet thuishield en me voor schut zette. Ik was zo veel mogelijk weg en de resterende tijd bracht ik door op mijn kamer. Muziek keihard aan, zodat ik mijn vaders geluiden niet hoefde te horen. Zijn aanwezigheid was me meestal al te veel. Soms deed hij een poging om onze band aan te halen, dan bood hij me een etentje aan dat ik beleefd afsloeg. Na een paar keer gaf hij het op. Ik zag hem steeds minder. Hij had het druk met zijn werk. Of met vrouwen. Misschien wel met beide.

Aan de regelmatige verhogingen van mijn zakgeld kon ik merken dat zijn IT-bedrijf het goed deed en eindelijk de opstartproblemen van zich had afgeschud. Onze koelkast was altijd goedgevuld, daar kon ik niks van zeggen. In die zin kwam mijn vader zijn zorgplicht uitstekend na. We verhuisden binnen een halfjaar na de scheiding naar een van de panden aan de Maliebaan waar hij vroeger zo verliefd naar had gekeken. Ik kreeg een slaapkamer die bijna net zo groot was als de hele bovenverdieping van ons oude huisje in Ondiep. Ik heb mijn vader nooit gevraagd wat nou de grote doorbraak was die onze levensstandaard van alle-eindjes-aan-elkaar-

knopen had veranderd. Wat kon mij het schelen.

Toen Marie-Louise zeven jaar geleden bij ons kwam wonen, veranderde alles. Ze bracht rust in huis, een bepaalde zachtheid, die een goede invloed op mijn vader had. De doordringende geur van wierook en geurkaarsen nam ik maar voor lief. Mijn vader schroefde door Marie zijn jachtige tempo een beetje terug en kreeg weer wat meer oog voor zijn omgeving. Zij stond haaks op zijn snelle leventje. Misschien was dat ook wel wat hij zo aantrekkelijk aan haar vond. *Opposites attract*, toch? Wat zij in hém zag, heb ik nooit begrepen. Eerlijk gezegd verdient ze veel beter dan mijn vader.

Binnen een jaar waren ze getrouwd, ik was getuige. Ik weet bijna zeker dat hij haar de eerste twee jaar van hun relatie trouw is gebleven. Wellicht had het iets te maken met haar voorliefde voor tantra, voor hem een compleet nieuwe uitdaging. Of met haar soepel getrainde yogalijf dat geen grammetje vet vasthield op de verkeerde plekken. Na twee jaar werd mijn vader weer onrustig. Toeval of niet, maar in die periode kreeg hij een nieuwe secretaresse. Ze kon zijn dochter zijn, net een jaartje volwassen. Toen hij steeds vaker moest 'overwerken', wist ik hoe laat het was. Hij had zijn oude hobby weer opgepakt. Hoe jonger hoe beter zat nog steeds in zijn genen.

Marie vertrouwde hem blindelings en ik heb mijn mond gehouden. Ik wilde haar geen pijn doen. Als ik haar van elke bevestiging van mijn vader op de hoogte moet stellen, dan is het einde zoek. Ik geef toe, dat ik mijn mond hield had ook met eigenbelang te maken. Egoïsme is een ding waar we bij de familie Huizing heel goed in zijn. Het zit zo, we mogen elkaar, Marie en ik. Ze is meer een moeder voor me geweest en heeft me meer te bieden dan mijn eigen moeder ooit heeft gekund of zal kunnen. Het klinkt misschien wat sentimenteel, maar ik houd van haar. Ik houd van haar aanstekelijke lach die schatert en haar hele gezicht iets magisch geeft. Van haar grote blauwe ogen die zo verwonderd de wereld in kunnen

kijken. Haar liefde voor het leven en de bloem die ze draagt in haar blonde haren die bijna tot op haar kont hangen. Haar knuffels die mijn lijf laten tintelen. Sinds Marie in mijn leven is, heb ik het nooit meer koud. Ik bewonder haar creativiteit, haar gevoel voor kleur, haar vermogen om rust bij zichzelf te zoeken, haar humor. Zij is de moeder die ik nooit heb gehad, mijn raadgever, mijn houvast.

Als ik opkijk, komt Marie net aanlopen. Ze zwaait naar me. Haar kleurrijke armbanden rinkelen rond haar slanke bruine pols. Ze ziet er prachtig uit in haar strakke roomwitte jurk. Zag mijn vader dat ook maar eens. Besepte hij maar eens wat voor goud hij in handen heeft. Nu ze dichterbij komt zie ik op haar arm een klein verfvlekje zitten.

‘Kon je je weer niet losrukken van je schildersezels, Marie?’

Ze bloost en probeert het vlekje met een beetje speeksel van haar arm te poetsen. ‘Het licht is hier zo mooi, Noek, ik kan er gewoon geen genoeg van krijgen. Ik ben blij als dit weer allemaal achter de rug is en we weer gewoon kunnen doen.’ Ze maakt een weids gebaar met haar armen.

‘Ik ook, ik haat die opgedirkte feestjes.’

Ze pakt het glas uit mijn hand en neemt een slok van mijn cocktail. Daarna slaat ze een arm om me heen. ‘We slaan ons er wel doorheen. Je vader wil per se dat we erbij zijn.’

‘Gelukkig komt Cesária. Ze wilde het niet missen. Ze is stiekem verliefd op die Amerikaanse acteur.’

Marie lacht haar sprankelende lach. Daarna wordt ze ernstig. ‘Geniet van het jong zijn, Noek. Vreet het leven op! Voor je het weet ben je net zo’n oude muts als ik.’

2

Cesária droogde haar handen aan een doek die ze in de lus van haar spijkerbroek had gehangen toen ze haar telefoon in haar broek voelde trillen. Ze pakte haar toestel en keek op het scherm, terwijl ze over de emmer sop heen stapte en richting de hal liep. Het gezin waar ze voor werkte wilde niet dat ze tijdens werktijd belde. Bij voorkeur deed ze dat ook niet, maar het was een onbekend nummer. Misschien was het belangrijk. De vrouw des huizes was een halfuur geleden met de twee kinderen vertrokken naar het strand, maar voor de zekerheid sloot Cesária zich toch op in het toilet voordat ze opnam. Ze herkende de stem die haar begroette meteen en er ging een steek door haar buik. Ze had er al niet meer op gerekend dat hij nog zou bellen.

‘Kom over een uur naar Nogat Tea’n in Vilamoura. Zorg ervoor dat je op tijd bent, want het is je enige kans.’ Het was geen vraag maar een commando. De verbinding was al verbroken voordat ze de kans kreeg om iets te zeggen. Beduusd staarde ze naar haar telefoon. Shit, over een uur al. Dat betekende dat ze hier uiterlijk over een halfuur weg moest om er zeker van te zijn dat ze op tijd was. Ze kon onmogelijk het werk waar ze nog anderhalf uur voor nodig had in een halfuur afmaken. Kon ze de gok nemen dat men niet zou doorhebben dat ze een gedeelte van het werk had overgeslagen? Ze twijfelde. Maar wat als de vrouw eerder thuiskwam dan gepland en haar niet in het huis aantrof? Ze wist dat het niet gewaardeerd zou worden als ze voortijdig vertrok. Gezien het

wispelturige karakter van de vrouw zou het haar weleens haar baan kunnen kosten. Dat zou een ramp zijn, dus dat risico kon ze niet nemen. Zich ziek melden dan maar. Ze voegde de daad bij het woord en belde haar bazin. Om de paar woorden forceerde ze een hoest en kneep ze in haar neus voor een nasaal geluid. Met een voldane glimlach hing ze een paar minuten later op. Missie geslaagd.

Ze spoelde de emmer met zwart geworden water door het toilet, gooide haar stof- en poetsdoek bij de was en verliet het huis. Zorgvuldig sloot ze af en ze stapte op haar scooter. De tijd was te krap om zich nog even op te frissen. Bezorgd keek ze naar haar vale spijkerbroek en probeerde de zwarte streep die erop zat eraf te krabben. Het ruime gele topje dat ze droeg was ook niet bepaald florissant te noemen. Het trok steeds een beetje scheef en onthulde dan haar rechterbebandje. Maar misschien was dat juist wel goed. Dat was het enige sexy element van haar outfit. Juist nu moest ze het van haar uiterlijk hebben. Ze bekeek haar in slippers gehulde voeten. De rode nagellak was gedeeltelijk afgesleten en hoognodig aan vervanging toe. Met een woest gebaar trok ze de slordige knot uit haar zwarte haren. Dat moest los. Met haar vingers kamde ze er globaal doorheen. Voor ze het restaurant binnenliep zou ze dat nog een keer doen. Vlug hield ze haar beide handen weer aan het stuur zodat ze kon uitwijken voor een uitgemergelde ezel die een kar voorttrok. Even later reed ze langs een gaard met sinaasappelbomen. Mannen met een leerachtige gebruide huid plukten de rijpe oranje vruchten. Verlangend keek ze naar de grote sinaasappels. Bij de gedachte aan een groot glas versgeperst sap merkte ze pas hoeveel dorst ze had. Tijdens het werken had ze nauwelijks de tijd genomen om te drinken. Het flesje water dat ze altijd bij zich had lag nog bijna helemaal vol in de opbergruimte onder haar zadel. Ze wist dat het niet verstandig was om zo weinig te drinken bij deze temperatuur. De thermometer tikte al een paar dagen

de veertig graden aan en de warme wind bracht geen enkele verkoeling. De eerder aangekondigde hittegolf was een feit.

In de verte kon ze het huis van haar dromen zien liggen. Hoewel er een behoorlijke afzetting rond het perceel stond, had ze vanaf de weg goed zicht op de sprookjesachtige bouwstijl met torentjes en het balkon aan de voorzijde. Het huis was gepleisterd in een roomwitte kleur met zongele accenten. Ze stelde zich voor hoe de bewoners elke ochtend werden gewekt door de zon die binnendrong door de grote ramen. Hoe ze ontbeten met brood, vers fruit en koffie op het balkon dat grensde aan hun slaapkamer. Uitkijkend op het helderblauwe water in het zwembad, slechts gehuld in een badjas. Eens zouden zij en haar moeder ook in zo'n huis wonen. Daar zou ze persoonlijk voor zorgen. Sterker nog, vandaag kwam die droom misschien een stapje dichterbij. Evenals die andere droom, het kunnen bekostigen van een studie.

Een kuil in de weg bracht haar weer bij de les. Geschrokken richtte ze haar ogen weer vooruit. Bij elke meter die ze dichterbij haar bestemming kwam, namen de zenuwen toe. De man die op haar zat te wachten stond niet bekend om zijn geduld en hij was wars van fouten. Ze was al vaker voor hem gewaarschuwd. Toch haalde ze het niet in haar hoofd om uit zijn buurt te blijven nu hij zo expliciet naar haar had gevraagd. Wederom voelde ze zich hoogst ongemakkelijk in haar allesbehalve representatieve werkkleding. Ze wist zeker dat het zijn humeur niet ten goede zou komen en haar positie ook niet.

Aan het begin van het haventje parkeerde ze haar scooter. De eerste de beste winkelruit gebruikte ze als spiegel. Ze maakte haar handen een beetje nat met het water uit haar drinkflesje en bracht haar lange zwarte haren in model. Daarna gebruikte ze het restant om haar bezwete gezicht op te frissen en haar handen te wassen. De fles deodorant in de

opbergruimte van haar scooter had ze al kwistig gebruikt om de lichte zweetlucht te verbloemen. Zorgvuldig bracht ze wat lippenstift aan. Het voelde onwennig omdat ze het spul nauwelijks gebruikte. Ze bewoog haar lippen een paar keer in de hoop dat ze wat zouden ontspannen en wierp nog een laatste blik op zichzelf. Ze was allesbehalve tevreden, maar het was niet anders.

Heupwiegend liep ze naar de afgesproken plek, zich inbeeldend dat ze bloedmooi was. Toen zag ze dat de man die haar gebeld had niet alleen was en ze kreeg een droge mond.

Cé, waar ben je nou toch mee bezig? klonk een stemmetje in haar hoofd.

De ober van Nogat Tea'n had op het tafeltje waaraan ze zaten een cola en drie biertjes gezet en Cesária stak haar hand uit naar het glas.

‘Geniet er maar van, want dit is je laatste. Vanaf nu drink je alleen nog maar water, anders is er met dat lichaam van je niks te verdienen.’

De man had een hongerige blik in zijn ogen en ze vertrouwde hem allerminst. Van het besmukte gelach van zijn vrienden kreeg ze de kriebels en het liefst zou ze zijn weggerend. Ze voelde zich zó dom. Waarom liet ze zich kleineren door deze griezels? Er waren vast andere manieren om veel geld te verdienen zonder dat ze zichzelf hoefde te verkopen.

Maar dit is de gemakkelijkste manier. Stel je niet aan, je hoeft alleen maar mooi te wezen en daar krijg je heel veel voor terug.

‘Luister, Sária,’ sprak de baas.

‘Cesária,’ corrigeerde ze hem. ‘Mijn naam is Cesária.’

‘Wat jij wilt. Als het beestje maar een naam heeft.’ Gelach van zijn vrienden.

Je kunt nu nog opstappen en nooit meer terugkomen. Doen alsof dit nooit gebeurd is.

‘Sária, je bent door naar de volgende ronde. We gaan een

portfolio met je maken.' De blik in de ogen van de man stond haar helemaal niet aan.

Weggaan of blijven? Weggaan of blijven? Blijven. Dit zijn professionals van het grootste castingbureau in de regio.

'Dat is goed nieuws,' zei ze werktuigelijk. 'Ik zal mijn agenda even pakken, dan kunnen we een datum plannen.'

'Niet nodig. We gaan nu meteen naar Gilberto's studio om wat foto's te maken en te kijken of je nog verborgen talenten hebt.' De man die rechts van de baas zat, grijnsde. De derde man keek haar alleen maar aan. Goed, die Gilberto was dus geen vriend, maar de fotograaf van het bureau. Wat de rol van de ander was, was haar uit dit korte gesprekje nog niet duidelijk geworden. Maar dát hij een rol had, was duidelijk toen hij, net als de fotograaf, opstond en achter de baas aan liep.

'Kom je? Tijd is geld.'

Nummer drie liet zijn ogen over haar lichaam gaan en deed niet eens zijn best het te verbergen. Voetje voor voetje liep Cesária achter hem aan. Ze voelde zich net het domme gansje dat de rij sloot. 'Waar moet ik zijn?' vroeg ze toen ze buiten stonden. 'Mijn scooter staat verderop,' verduidelijkte ze haar vraag.

'Je kunt met ons meerijden. We zetten je hier straks wel weer af.'

Waar ben je nou toch mee bezig?

Dit is de gemakkelijkste manier.

Je kunt nu nog opstappen en nooit meer terugkomen.

Weggaan of blijven?

'Oké,' zei ze aarzelend.

De fotograaf liep naar een grote zwarte SUV met geblindeerde ramen. Hij kroop zelf achter het stuur en liet zijn baas instappen aan de passagierskant. Nummer drie kroop bij haar op de achterbank. Hoewel er genoeg ruimte was, schoof hij haar richting op zodat hij tegen haar aan kwam te zitten. Subtiel schoof ze een stukje op. Hij rekte zich uit en ging zo

wijdbeens zitten dat zijn spijkerbroek de blote huid van haar benen bijna raakte. Zijn armen legde hij over de leuning van de bank. Ze ging wat naar voren zitten om zijn arm niet in haar nek te voelen. Dat hield ze de hele rit vol.